

ידי והדניים
 הפיזמונאי דידי מנוסי גילגל שטר של חמישים לירות בצורת סיגר, כדי להיטיב לתקוע אותו בין דדיה של רקדנית הבטן התורכיה, כאשר הוא מצהיר: „זאת התרומה שלי לשלום.“

הקרון הקיימת
 „עד לבוא השלום היתה הקופסה הכחולה של הקרון הקיימת“ טען הזמר אריק לביא, „עכשיו כבר יש תחליף...“ בתמונה נראה אריק לביא כשהוא נועץ את תרומתו לקרון הקיימת החדשה.

חאפלה על מחצלת
 ח"כ שלי לובה אליאב (שני מימין), רעייתו, ואיש הדור הצעיר של מפ"ם, לטיף זורי, נועצים את אצבעותיהם בקערת האורז ובשר הכבש שהוגשה להם על יגבי מחצלת.

המגביית התורכית המאוחדת
 בתה בת השמונה, היתה הראשונה שיצאה ברווח כספי מהשימחה על זכייתו של בנין בסרס נובל לשלום. בנענועי מישמניה היא הצליחה לצבור כמה אלפי לירות, שנחטבו לתוך חזייתה ותחתוניה. צופה בה בהתפעלות, כשהוא ישוב על מידוך, ח"כ המערך עדי אמוראי.

למשל, להביא עכשיו מעפילים לחופי הארץ.

צינורות השקאה

כחלילים

ה בדואים של שייך אבו רביע סיפי הן קו את האוירה. הם היו שם, כמו שי טען הזמר אריק לביא, כדי להוכיח שי לשלום יש מחיר, והמחיר היה הפעם ישרי בה מזרחית על כריות ומחצלות על הארץ, זלילה באצבעות נוטפות שומן מתוך קעי רות גדושות אורז ובשר כבש צלוי, האזי נה לנעימות בדואיות מנוטוניות, שהושי מעו מתוך צינורות השקאה נקובי חריי רים ושיירה בציבור על טהרת שירי המזרח. במרכז התוכנית היתה צריכה לעמוד תצוגת האופנה של יצירות לורנס איש יהודה, שידע ותיכנן מראש את אופנת השלום. הוא עיצב את דגמיו בסיגנון אופי נת המידבר בצורה, שאפילו המתודרות שבנשות החברה תתפאלנה להופיע בהן. אבל אייבי ידע ששלום בלי ריקודי-בטן זה כמו מילחמה בלי תותחים, והוא דאג מראש שגם במנה הזאת לא יקפחו אורחיו. הרקדניות שהביא אייבי לחגיגה לא היו אומנם ערביות, אבל גם תורכיה עדיין שייכת ללבאנט. חוץ מזה הן היו צמד לגמי רי לא שיערתי, שנועד לספק את כל ה טעמים: אם שופעת בשרים לחסידי פולי לחן הבטן הקלאסי ובתה בת השמונה, לחובבי הלוליטות.

אייבי, שגילה תחילה ספקנות לגבי נדיי בותם ורוחבליבים של אורחיו, דאג לצייד אותם מראש בשטות של 50 ל"י כדי

שישלשו אותם, כנדרש בטכסים מעין אלה, לתוך חזיותיהן של הרקדניות. התמי ריץ עשה את שלו. אחרי שאולו השטרות שחילק אייבי, החלו האורחים לשלוף שטי רות פרטיים משלהם שהעניקו להם את הזכות לגלות את ההבדל שבין רקדניות בטן לנרות חנוכה: רק הנרות נועדו לראייה בלבד. רקדניות-בטן אפשר גם למשש. והיו מהדרין שאפילו שילמו עבור המיצוה בשטרות של 500 ל"י.

נציג אישי

של בגין

כה מגל ההתנדבות גם הצייר שלמה צפריה, הוא התנדב להיות בן-זוג לרקדנית הבטן וקציני-הביטחון יצחק גיבלי לא קיפח אותו, תקע לו שטר של 100 ל"י בתוך מכנסיו, אבל היו גם כאלה שנחשדו בכך שתרמו שטר של 50 לירות לחזית הרקדנית, אך הצליחו לשלוף משם בתמורה שטר בן 100 ל"י.

רק אחרי שהרקדניות כרעו כימעט תחת עומס השטרות, שהפריעו להן לנענע את משמניהן, נפסקה ההתרמה למגבית התורכית המאוחדת ואפשר היה שוב להתפנות לחגוג את השלום בראש שקט.

כשתפזרו החוגגים בשעת לילה מאור חרת הם יכלו רק לאחל זה לזה שפרס נובל לא יהיה הדבר היחיד שיוותר מי השלום, המסר הזה הגיע בוודאי גם לאוזן ניו של חתן הפרס הישראלי, הוא אומנם לא נבח אישית בהגיגה, אבל לפחות היה לו שם נציג מכובד — יועצו לענייני תיקשורת, דן פתיר.